

Arrest

nr. 117 039 van 16 januari 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Bosnische nationaliteit te zijn, op 13 augustus 2013 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt van 12 juni 2013.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 oktober 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 november 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. DIENI, die *loco* advocaat J. BOULBOULLE-KACZOROWSKA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De thans bestreden beslissing luidt als volgt :

“Mijnheer de Burgemeester,

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 15.07.2010 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door:

H., M. (RR(...)) geboren te (...) op (...)

H., E. (RR (...)) geboren te (...) op (...)

Nationaliteit: Bosnië

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk doch ongegrond is.

Redenen:

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medische elementen aangehaald voor H., E. die echter niet weerhouden konden worden (zie verslag arts-adviseur dd. 10.06.2013 in gesloten omslag).

Derhalve kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Gelieve eveneens bijgevoegde gesloten omslag aan betrokkene te willen overhandigen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Een enig middel is gestoeld op de schending van de motiveringsplicht voortvloeiend uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 9ter de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van artikel 3 van het EVRM.

De verzoekster doet onder meer gelden dat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is en dat, terwijl artikel 9ter niet alleen voorziet in de hypothese van de aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven maar ook nog in de hypothese van de aandoening die een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit of een de hypothese die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Zij stelt dat de verwerende partij zich alleen in algemene termen heeft uitgesproken en de weigeringsbeslissing beperkt heeft gemotiveerd, met name alleen met betrekking tot het reële risico voor haar leven.

2.2. De verwerende partij betoogt in haar nota wat volgt :

"In het enig middel voert verzoekende partij de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980, en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 9ter van de wet van 15 december 1980, en artikel 3 EVRM.

Verzoekende partij stelt als zou de ambtenaar-geneesheer enkel onderzoek hebben gevoerd naar de aanwezigheid van een reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit, zonder rekening te houden met haar persoonlijke en medische situatie, zodat het een stereotiep gemotiveerde beslissing zou betreffen.

Concreet voert zij aan dat bij een terugkeer naar haar land van herkomst een ernstig risico op een zelfmoordpoging

bestaat, wat een reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit of op een onmenselijke of vernederende behandeling. Bij een terugkeer naar haar land van herkomst zou ze niet goed behandeld worden en meer kans hebben op geweld van haar man.

Haar ziekte zou tevens niet vermeld zijn in de bestreden beslissing.

De schending van artikel 3 EVRM zou overduidelijk zijn.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de

bestuurshandelingen, tot doel heeft de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852)

De bestreden beslissing geeft de juridische en feitelijke elementen weer die aan de grondslag ervan liggen, met name artikel 9ter van de wet van 15 december 1980, en het gegeven dat de ambtenaar-geneesheer, die daartoe de exclusieve bevoegdheid draagt, de aangehaalde medische elementen niet heeft weerhouden, doch oordeelde dat uit het medisch dossier niet blijkt dat bij een eventueel gebrek aan behandeling in het land van herkomst een reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit of op een onmenselijke of vernederende behandeling aanwezig is. Tevens geeft de ambtenaar-geneesheer de medische elementen en overwegingen op grond waarvan hij dit advies formuleerde.

Los van het feit dat een stereotype motivering niet ipso facto een onwettigheid inhoudt, blijkt uit de lezing van het advies van de ambtenaar-geneesheer, dat integraal deel uitmaakt van de bestreden beslissing, dat hij weldegelijk rekening hield met het medisch dossier zoals samengesteld door verzoekende partij. In tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, benoemde hij daarbij de ziekte waar mevrouw H. aan lijdt, met namen PTSS gepaard met depressieve angststoornissen - wat tevens het door verzoekende partij zelf omschreven ziektebeeld is - en houdt hij bovendien rekening met de vermelding door de geconsulteerde arts van een risico op suicide. Hij benoemt tevens alle medische attesten die werden neergelegd en waarop hij zijn advies steunde. Hieruit blijkt dat hij rekening hield met de individuele situatie van verzoekende partij wat betreft de elementen die hem bekend konden zijn, met namen de elementen die blijken uit het medisch dossier. Voor zover verzoekende partij andere elementen zou bedoelen waar zij stelt als zou hij geen rekening hebben gehouden met haar persoonlijke situatie' maakt zij geenszins duidelijk waarop zij doelt, zodat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

Aan de uitdrukkelijke motiveringsplicht is voldaan.

Waar verzoekende partij aangeeft het niet eens te zijn met de motieven, voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel voorts vanuit dat oogpunt zal worden behandeld. (cf. RvV 5 juni 2012, nr. 82.466)

Verzoekende partij houdt onterecht voor dat de ambtenaar-geneesheer enkel de aanwezigheid van een risico voor het leven of de fysieke integriteit zou hebben onderzocht, gezien hij op basis van een precieze omschrijving van het ziektebeeld en de bestaande behandelingsmogelijkheden oordeelt dat de ingeroepen medische problematiek, in het huidige stadium geen specifieke problemen meer vertoont die ernstige gezondheidsproblemen of risico's voor haar fysieke integriteit zouden kunnen inhouden, zelfs onbehandeld, zodanig dat medisch gesproken er niets een terugkeer naar het land van herkomst in de weg staat, waaruit hij concludeert dat geen reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit of een onmenselijke of vernederende behandeling aanwezig is bij een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst.

Hij geeft aan dat die beoordeling gebaseerd is op de feitelijke elementen dat de toestand van mevrouw H. onveranderd blijft ondanks de medicatie, dat alle internationale studies aantonen dat zelfs indien een traumatische levensgebeurtenis zou aangetoond zijn, psychotrope medicatie meer dan twee jaar na de feiten geen effect meer heeft en eerder contraproductief werkt, en het zelfmoordgevaar op louter theoretische, speculatieve en hypothetische gronden berust, gezien er geen reëel zelfmoordpogingen waren en ook geen specifieke beschermingsmaatregelen worden genomen in dat verband.

Verzoekster betwist geenszins de feitelijke vaststellingen en overwegingen van de ambtenaar-geneesheer. Zij voert louter aan dat in de voorgelegde medische getuigschriften werd geattesteerd dat een zelfmoordrisico aanwezig is.

Gezien de Raad in het kader van de wettigheidstoetsing niet bevoegd is om het oordeel van het bestuur over te doen en de ambtenaar-geneesheer bevestigt dat in de voorgelegde medische getuigschriften werd geattesteerd dat een zelfmoordrisico aanwezig is, doch objectieve elementen aangeeft om het niet weerhouden ervan te verantwoorden, die door verzoekende partij niet worden betwist, volstaat de aangevoerde kritiek niet om een onwettigheid in de bestreden beslissing aan te tonen.

De Raad is in het kader van haar marginale toetsingsbevoegdheid immers louter bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. (RVV 29 maart 2012, nr. 78 303)

Uit het betoog van verzoekende partij blijkt bovendien dat de ambtenaar-geneesheer zijn beoordeling baseerde op een correcte feitenvinding. Zij voert ter ondersteuning van haar standpunt dat een reëel zelfmoordrisico aanwezig zou zijn immers enkel aan dat Dr. Vander Perre attesteerde dat bij een stopzetting van de behandeling een risico bestaat op "melancholie en suicide".

Nergens betwist verzoekende partij aan de hand van concrete elementen van het dossier dat het zelfmoordgevaar berust op louter theoretische, speculatieve en hypothetische gronden, gezien er geen

reëel zelfmoordpogingen waren en ook geen specifieke beschermingsmaatregelen worden genomen in dat verband. Zij formuleert ook niet waarom het kennelijk onredelijk zou zijn om op grond van die elementen te oordelen dat geen reëel zelfmoordrisico bestaat, in de zin van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Zij betwist niet dat de huidige medische toestand stabiel is noch dat zij reeds langer psychotrope medicatie toedient dan overeenkomstig internationale studies nuttig is, zodat uit de stopzetting ervan geen onmenselijke of vernederende behandeling kan voortkomen.

Noch voert zij aan enige andere vorm van behandeling te volgen die dermate essentieel is dat een onderbreking ervan een onmenselijke of vernederende behandeling zou inhouden. Zij concentreert haar betoog integendeel rond de stelling dat een reëel risico op zelfmoord aanwezig zou zijn, wat de ambtenaar-geneesheer op gemotiveerde wijze niet heeft weerhouden. Waar zij aanvoert dat zij een terugkeer naar haar land van herkomst niet goed behandeld zou worden en meer kans hebben op geweld van haar man zou hebben, maakt zij niet duidelijk hoe die opmerking in concreto is gerelateerd aan de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980, noch wat dit concreet inhoudt, zodat dit onderdeel van met middel onontvankelijk is.

Verzoekende partij toont derhalve geenszins aan dat in het advies van de ambtenaar-geneesheer onvoldoende medische elementen worden benoemd om zijn stelling te onderbouwen dat de chronische PTSS met depressieve angststoornissen evenmin met depressieve angststoornissen evenmin een reëel risico inhoudt op een onmenselijke behandeling bij gebrek aan een adequate behandeling in het land van herkomst. Minstens worden geen van die elementen door verzoekende partij betwist, noch formuleert zij niet waarom die elementen hem niet zouden toelaten om in redelijkheid tot zijn conclusie te komen.

Het gegeven dat de ambtenaar-geneesheer eveneens oordeelt dat de medische problematiek ook niet de graad van ernst evenaart zoals vooropgesteld door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in het kader van artikel 3 EVRM, doet aan het bovenstaande geen afbreuk. Minstens voert verzoekende partij geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Uit het gevoerde betoog kan niet blijken dat in haar hoofde dwingende humanitaire redenen aanwezig zijn die pleiten tegen haar verwijdering, in de zin van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens

In het principesarrest N. v. het Verenigd Koninkrijk van 27 mei 2008 een overzicht geeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van zijn jarenlange consistente rechtspraak sinds het arrest D. vs. The United Kingdom (EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96) waarbij het vervolgens duidelijk de principes vaststelt die het aanwendt met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen. De strenge principes die het Hof sinds voornoemd arrest D. vs. The United Kingdom in medische zaken hanteert, werden bijgevolg in 2008 bevestigd door de Grote Kamer van het EHRM. Het Hof benadrukte dat er slechts sprake kan zijn van een schending van artikel 3 van het EVRM in het zeer uitzonderlijk geval ('a very exceptional case'), wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn (EHRM 27 mei 2008, grote Kamer, N. vs Verenigd Koninkrijk, § 42):

"only in a very exceptional case, where the humanitarian grounds against the removal are compelling. In the D. case the very exceptional circumstances were that the applicant was critically ill and appeared to be close to death, could not be guaranteed any nursing or medical care in his country of origin and had no family there willing or able to care for him or provide him with even a basic level of food, shelter or social support."

Vrije vertaling:

"slechts in zeer uitzonderlijke omstandigheden wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn. In de zaak D. bestonden deze uitzonderlijke omstandigheden uit het feit dat de verzoekende partij kritiek ziek was, in de mate dat zijn levensende nabij was, terwijl in zijn land van herkomst geen enkele vorm van verpleging of medische zorg kon worden verzekerd en hij aldaar niet over familieleden beschikte die zorg konden bieden of die hem uit de nood konden helpen door het aanbieden van enig voedsel, onderdak of sociale ondersteuning." (EHRM, Grote Kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42).

In §43 van het geciteerde arrest stelt het Hof dat, hoewel hij niet kan uitsluiten dat er ook andere zeer uitzonderlijke gevallen zouden kunnen voorkomen waarin de humanitaire overwegingen even overtuigend zouden kunnen zijn, hij evenwel van mening is dat de hoge drempel, zoals geformuleerd in het arrest D. tegen het Verenigd Koninkrijk en in de latere rechtspraak, gehandhaafd dient te worden. (EHRM, N. t. Verenigd Koninkrijk, Grote Kamer, 27 mei 2008, n° 26565/05, § 43) .

De loutere omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand van een vreemdeling beïnvloedt, of tot gevolgd heeft dat de levensverwachting aanzienlijk kan dalen,

volstaat volgens het Hof immers niet om tot een onmenselijke of vernederende behandeling te leiden.

Verzoekster toont met haar beschouwingen niet aan dat zij zich in een dergelijke situatie bevindt en dat in .haar hoofde humanitaire redenen aanwezig zijn die pleiten tegen haar verwijdering.

*De aangevoerde schendingen worden niet aangetoond.
Het enig middel is ongegrond. »*

2.3. Artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

Gelet op de redactie ervan houdt deze bepaling duidelijk twee mogelijkheden in wat betreft de ziekte voorgelegd door betrokkenen, met name:

- de ziekte houdt een reëel risico in voor het leven of voor de fysieke integriteit, of
- de ziekte houdt een reëel risico in op onmenselijke of vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst of het land van verblijf.

Uit deze redactie blijkt dat ook aanleiding kan geven tot het verlenen van een machtiging tot verblijf om medische redenen, de omstandigheid dat er in het land van herkomst of verblijf geen adequate behandeling aanwezig is voor de betrokken ziekte of aandoening.

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is.

Om te voldoen aan de formele motiveringsplicht moet het bestreden besluit - op zijn minst door verwijzing naar een door de verzoekster gekend en op zijn beurt afdoende gemotiveerd stuk - duidelijk maken op grond van welke redenen de verwerende partij tot de conclusie is gekomen dat uit het voorgelegde medisch dossier niet kan worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar betrokkene gewoonlijk verblijft zodat niet is bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst een inbreuk uitmaakt op de Europese Richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (cfr. RvS 23 december 2011, nr. 217.025, vzw II Fondamento).

De Raad stelt vast dat de thans bestreden beslissing volledig is opgehangen aan het advies van de arts-adviseur van 10 juni 2013. In dit advies wordt enerzijds, wat de analyse van het medische dossier van verzoekster, het volgende gesteld :

“Uit de ter staving van de aanvraag voorgelegde medische attesten blijkt dat er bij deze 43-jarige vrouw chronische PTSD geattesteerd wordt, die gepaard gaat met depressieve stemmingsstoornissen.

De toestand blijft onveranderd, depressief, ondanks de toegediende medicatie, waarvan overigens alle internationale studies aantonen dat zelfs indien een ernstige levensbedreigende traumatische gebeurtenis zou bewezen zijn, psychotrope medicatie meer dan 2 jaar na de feiten niets meer uithaalt en zelfs eerder contraproductief werkt.

Het vermelde zelfmoordgevaar berust louter op theoretische, speculatieve en hypothetische gronden, aangezien er hier geen reële zelfmoordpogingen waren en er ook geen specifieke beschermingsmaatregelen worden genomen in dit verband.

Wat betreft de verhoogde cholesterol en andere lipiden in het bloed, dit zou ook kunnen aangepast worden door de gewenste dieetvoorschriften te respecteren.

In het huidige stadium vertoont de betrokkene geen specifieke problemen meer die ernstige gezondheidsproblemen of risico's voor haar fysieke integriteit zouden kunnen inhouden, zelfs onbehandeld, zodanig dat medisch gesproken er niets een terugkeer naar haar land van herkomst in de weg staat”.

Anderzijds concludeert de arts-geneesheer als volgt:

“Dit medisch dossier laat niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. (EHRM 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 26565/05, N v. United Kingdom; EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96, D. v. United Kingdom.)”

De verwerende partij stelt dan wel :

“Los van het feit dat een stereotype motivering niet ipso facto een onwettigheid inhoudt, blijkt uit de lezing van het advies van de ambtenaar-geneesheer, dat integraal deel uitmaakt van de bestreden beslissing, dat hij weldegelijk rekening hield met het medisch dossier zoals samengesteld door verzoekende partij. In tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, benoemde hij daarbij de ziekte waar mevrouw H. aan lijdt, met namen PTSS gepaard met depressieve angststoornissen - wat tevens het door verzoekende partij zelf omschreven ziektebeeld is - en houdt hij bovendien rekening met de vermelding door de geconsulteerde arts van een risico op suicide. Hij benoemt tevens alle medische attesten die werden neergelegd en waarop hij zijn advies steunde. Hieruit blijkt dat hij rekening hield met de individuele situatie van verzoekende partij wat betreft de elementen die hem bekend konden zijn, met namen de elementen die blijken uit het medisch dossier. Voor zover verzoekende partij andere elementen zou bedoelen waar zij stelt als zou hij geen rekening hebben gehouden met haar 'persoonlijke situatie' maakt zij geenszins duidelijk waarop zij doelt, zodat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

Aan de uitdrukkelijke motiveringsplicht is voldaan.

Waar verzoekende partij aangeeft het niet eens te zijn met de motieven, voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel voorts vanuit dat oogpunt zal worden behandeld. (cf. RvV 5 juni 2012, nr. 82.466)

Verzoekende partij houdt onterecht voor dat de ambtenaar-geneesheer enkel de aanwezigheid van een risico voor het leven of de fysieke integriteit zou hebben onderzocht, gezien hij op basis van een precieze omschrijving van het ziektebeeld en de bestaande behandelingsmogelijkheden oordeelt dat de ingeroepen medische problematiek, in het huidige stadium geen specifieke problemen meer vertoont die ernstige gezondheidsproblemen of risico's voor haar fysieke integriteit zouden kunnen inhouden, zelfs onbehandeld, zodanig dat medisch gesproken er niets een terugkeer naar het land van herkomst in de weg staat, waaruit hij concludeert dat geen reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit of een onmenselijke of vernederende behandeling aanwezig is bij een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst.

Hij geeft aan dat die beoordeling gebaseerd is op de feitelijke elementen dat de toestand van mevrouw H. onveranderd blijft ondanks de medicatie, dat alle internationale studies aantonen dat zelfs indien een traumatische levensgebeurtenis zou aangetoond zijn, psychotrope medicatie meer dan twee jaar na de feiten geen effect meer heeft en eerder contraproductief werkt, en het zelfmoordgevaar op louter theoretische, speculatieve en hypothetische gronden berust, gezien er geen reëel zelfmoordpogingen waren en ook geen specifieke beschermingsmaatregelen worden genomen in dat verband.

Verzoekster betwist geenszins de feitelijke vaststellingen en overwegingen van de ambtenaar-geneesheer. Zij voert louter aan dat in de voorgelegde medische getuigschriften werd geattesteerd dat een zelfmoordrisico aanwezig is.”

Echter gaat zij eraan voorbij dat de arts-adviseur er in zijn conclusie in ieder geval van uitgaat dat het medisch dossier niet toelaat het bestaan van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het EVRM, zoals geïnterpreteerd door het EHRM dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte, vast te stellen en dat uit het medisch dossier geen directe bedreiging blijkt voor het leven van betrokkene, er geen enkel vitaal orgaan is aangetast en de aangehaalde psychologische toestand geen speciale beschermingsmaatregelen vereist.

Aangezien ervan mag worden uitgegaan dat, ingeval een advies zoals het thans voorliggende, niet ontdaan is van dubbelzinnigheid de conclusie van dat advies primeert op de overige inhoud. Daar anders over oordelen leidt er toe te concluderen dat het advies dermate onduidelijk is dat het de bestuurde niet toelaat te weten op grond van welke redenen de bestreden beslissing, die integraal naar dat advies verwijst, nu precies werd genomen, hetgeen op zich al een onwettigheid is die leidt tot de vernietiging van de bestreden beslissing.

In de mate dat de conclusie dus moet worden beschouwd als het orgelpunt van het advies, dient erop te worden gewezen dat de stelling van de arts-adviseur –zoals bijgetreden door de gemachtigde- met name dat opdat verzoeker in aanmerking zou komen voor een verblijfsmachtiging om medische redenen, er sprake moet zijn van een aandoening die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte, of met andere woorden van een directe bedreiging voor het leven van de betrokkene, vindt echter geen steun in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Uit deze bepaling kan immers niet afgeleid worden dat het vaststellen van een ontbreken van een levensbedreigende aandoening volstaat om *in casu* de betrokkene uit te sluiten van het gehele toepassingsgebied van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, inclusief de situatie waar er sprake is van een ziekte die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst.

De duidelijke bewoordingen van deze bepaling, waarin de twee mogelijkheden naast elkaar zijn geplaatst, vergen geen nadere interpretatie en laten geenszins toe te besluiten dat de tweede mogelijkheid, zijnde een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst, afhankelijk is van de eerste mogelijkheid, met name een reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene. (RvS 19 juni 2013, nr. 223.961)

De verwerende partij kan te dezen niet dienstig verwijzen naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) en in essentie betogen dat de hoge drempel voorzien in de aangehaalde rechtspraak van het EHRM – d.w.z. de aandoening dient levensbedreigend te zijn gezien de kritieke gezondheidstoestand of het dient te gaan om een zeer gevorderd stadium van de ziekte – bepalend is bij de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, aangezien dit geen afbreuk kan doen aan een duidelijke wetsbepaling die twee verschillende situaties beoogt.

De omstandigheid dat artikel 3 van het EVRM als hogere norm ten aanzien van de Vreemdelingenwet geldt en mogelijkerwijze een lagere vorm van bescherming voorziet, vormt geen beletsel voor de toepassing van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, zoals hierboven beschreven. Het EVRM bevat immers minimumnormen en belet geenszins een ruimere bescherming in de interne wetgeving, wat *in casu* blijkt uit artikel 9ter, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. De verwerende partij vermag niet aan een duidelijke wetsbepaling een beperktere interpretatie geven op grond van hogere rechtsnormen. (RvS 19 juni 2013, nr. 223.961).

Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werd geschonden, alsook de formele motiveringsplicht. Het middel is in de besproken mate gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De beslissing van de gemachtigde waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt van 12 juni 2013, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien januari tweeduizend veertien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS